

на драго сърце платиле данокътъ си, въ най-малкото дѣло са приготвяле за голѣми и славни подвиги : тие отъ малки са приучвале да обичатъ пилетата и мисирчетата ; а послѣ тая любовъ преминувала и въ по-голѣмите нѣща — тие са научвале да обичатъ ближните си, да обичатъ и сами себѣ си. Азъ мисла, че само самолюбивите хора биватъ полезни и за другиги ! Благодариме та, стари Хаджи Генчо, за твоите пилета и мисирчета ! . . .

Дѣцата съ радостъ хранатъ пилетата и съ голѣмо удоволствие забѣлѣжватъ, че храненичетата растатъ и гоятъ са ; но една заранъ най-хубавото, най-тжлстото и най-голѣмото пиле са изгубва — чегато е въ земята потънало. Момченцето тжрси своето пиленце, своето скжпоцѣнно хранениче, за да го нахрани, да го помилва, да го погледа ; но сичките му мжки и старания оставатъ напразни, защото това хранениче въ това сжщо време, както са види,